

а преди всичко съвест, бистра и дълбока като вода, в която се вижда всяка жичка светлина или сянка, за да може сама да се ръководи по пътя на истината. Наказанието ѝ за прищявката с Фортунио, прищявка породена от сантиментално, ала и от чувствено любопитство, ѝ се стори напълно справедливо; затова тя реши да се надзирава, да живее с няква своя религия. Дори и мисълта за Антонино внезапно ѝ се стори неестествена и прекалена. Каква полза да се гони една безполезна химера, която в края на краищата бе дори унижителна за нея? Тя престана да стои на прозореца, за да чака минаването на метеора; престана да ходи със сестрите си на гости у приятелките; затвори се в кръг от мълчание, примирение и труд.

Извън това всекидневният живот напираше, дните ставаха мрачни и навъсени като пред зима, която ще трае много дълго. Една нощ в къщи се зачу някакъв жаловен стон, а след това гласът на Андрея, който се мъчеше да убеди брат си Сантус да си легне и се успокои; обаче нещастникът се бореше отчаяно и викаше, че под кревата му има някакъв чер човек, който искал да го удуши; след това пипаше стените и крещеше, че са целите покрити с гущери и стоноги.

В миг майката, слугинята и момичетата скочиха на крак; заобиколиха двамата братя и видяха, че Сантус, бледен, обзет цял от конвулсивни тръпки, бълнуваше с широко отворени, металически, втречени в страшни халюцинации очи. Този негов делириум бе най-ужасният, който човек би могъл да види; по-лош от бълнуванията на умиращите, или на побеснелите. Андрея разбираше състоянието му. Непознат до тогава ужас обзе Козима, като че ли наистина къщата беше пълна с черни, отвратителни хора, скрити някъде и готови да извършат всякакви жестокости, а стените пъкаха от отровни влечуги. Майката помисли, че Сантус е обзет от зъл дух и реши да повикат някой от семейните духовници, за да го изгони със заклинания. Но Андрея мрачно се усмихваше — какви ти заклинания... Той успя да накара братя си да си легне и остана цяла нощ